

Arrest

nr. 306 808 van 17 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. COPINSCHI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 27 januari 2023 en verzoekt op 31 januari 2023 om internationale bescherming. Op 28 november 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, I. T., beschikt over de Georgische nationaliteit en bent afkomstig uit Tbilisi, Georgië.

U groeide op in een gezin van getuigen van Jehova. Op uw 14 jaar werd u ook gedoopt en daarmee zelf een getuige, maar op uw 19 jaar, in 2019, gaf u aan dat u eruit wilde stappen. Ongeveer twee weken later werd dit officieel en werd u geschrapt als lid van de organisatie. Dit had als gevolg dat u van thuis werd weggestuurd, en het contact met uw familie werd verbroken. U werd hierdoor depressief en dacht soms aan zelfmoord, in juli 2020 ondernam u zelfs een poging. Uw toenmalige partner stuurde de foto's, waarop de verwondingen die u uzelf had toegebracht te zien waren, door naar uw moeder, maar hierop kwam niet de verwachte steun als reactie. Alles wat gebeurde was uw keuze, zo klonk het.

U bent ervan overtuigd dat de breuk met uw ouders echter niet lag aan de religie waarmee u brak, maar wel aan uw seksuele oriëntatie (SO). U beschouwt zichzelf namelijk als een homoseksuele man en gaf dit als reden aan om de religie te verlaten, en daar liep het volgens u dan ook mis. Nadat u het huis van uw ouders verliet, woonde u vervolgens vier jaar in bij uw toenmalige partner. Hij hielp u door de moeilijke periode te geraken. De eerste drie jaar was het moeilijk om werk te vinden. Uw haarkleur of oorbel zorgden niet alleen voor obstakels op dit vlak, maar ook op straat waren mensen hierdoor agressief naar u. In het laatste jaar voor uw vertrek vond u uiteindelijk toch een job in een supermarkt, maar na regelmatig negatieve reacties te moeten ondergaan van klanten, met als dieptepunt een fysieke aanval door een klant in juni 2022, werd u ook daar na negen maanden voor het dilemma gezet door uw werkgever: ofwel moest u uw uiterlijk veranderen, ofwel moest u vertrekken. Dus stopte u met werken, in november 2022.

Ongeveer drie maanden later op 27 januari 2023 besloot u Georgië te verlaten omdat u het gevoel had dat u niet zichzelf kon zijn in uw land van herkomst. U kwam diezelfde dag nog toe in België waar u op 31 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Sinds uw vertrek uit Georgië ondervond u geen problemen meer.

U onderhoudt nog regelmatig contact met enkele goede vrienden die in Tbilisi wonen, maar niet met uw familie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In verband met de grondslag van uw verzoek blijkt uit het onderzoek van uw verklaringen dat u geen ernstige aanwijzingen hebt gegeven die kunnen bewijzen dat u uw land hebt verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of dat u deze vrees kunt aanhalen bij een eventuele terugkeer naar uw land. U hebt ook geen ernstige redenen gegeven die kunnen bewijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U beweert dat uw leven geen zin zal hebben bij een terugkeer naar Georgië, dat u geen werk zal vinden vanwege uw SO, dat u daardoor op straat zal belanden en dat u zich onveilig zal voelen (CGVS, p. 11). Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven echter onvoldoende ernstig zijn.

*Allereerst stelt het Commissariaat-generaal uw **seksuele oriëntatie in deze procedure niet in vraag**.*

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat een groot deel van de Georgische bevolking nog steeds negatieve gevoelens koestert ten aanzien van homoseksualiteit, niettemin de houding tegenover LGBTI+personen sinds 2016 is verbeterd. Vooral in de regio's zijn deze gevoelens diepgeworteld. In Tbilisi zijn mensen meer open-minded. Leden van de LGBTI+-gemeenschap in Georgië kunnen in hun dagelijkse leven bijgevolg nog steeds op verschillende vlakken geconfronteerd worden met discriminatie, onder meer op vlak van onderwijs, tewerkstelling en gezondheidszorg. Ook in de gezinscontext is er vaak sprake van*

homofobie, hoewel verschillende LGBTI+-personen er na hun outing wel een goede band met hun familie op na houden. Daarnaast lopen leden van de LGBTI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de Pride Week in de maand juli. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven vaak een uitdaging. Niettegenstaande de LGBTI+-gemeenschap een van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel dus geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTI+-personen.

In hoeverre LGBTI+-personen blootstaan aan homo- of transfobie en/of discriminatie en in hoeverre dergelijke problemen naar aard, intensiteit en draagwijdte beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. U slaagt er echter niet in aan te tonen dat er in uw concreet geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Eenzijds spreekt u van economische discriminatie als vluchtreden. U zou het financieel moeilijk hebben (gehad) omdat uw uiterlijk u verhindert om een job te bemachtigen (CGVS, p. 11). Deze uitspraken dienen sterk gerelativeerd te worden gezien u in het laatste jaar voor uw vertrek wel degelijk over een job beschikte (CGVS, p. 7). U werkte als verkoop consultant in een supermarkt. Ondanks enkele verbale aanvallen en één fysiek incident met klanten was u daar toch negen maanden aan de slag alvorens u zelf besloot om te vertrekken. Na verschillende negatieve reacties vanuit het cliënteel stelde uw manager – met wie u blijkt goed overeen te komen - u voor de keuze: u werd gevraagd zich uiterlijk aan te passen naar een meer neutrale, serene stijl aangepast aan de werkcontext of u moest het werk verlaten (CGVS, p. 7 & 8). Belangrijk hierin is dat u ten eerste wel degelijk beschikte over een eigen keuze en ten tweede, de vooropgestelde vraag niet vreemd of buitenproportioneel is binnen een werkcontext met publiek karakter (CGVS, p. 7 & 8). Daaruit volgend is er in dit voorbeeld dan ook geen sprake van vervolging. Bovendien bestaan er twijfels over de oorzaak van uw problemen op de arbeidsmarkt. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u slechts geringe inspanningen leverde tot het bekomen van een job, zo heeft u het naast de supermarkt over een 'paar' sollicitaties bij plaatsen waar mensen met een gelijkaardige SO werken/over de vloer komen en zegt u zelf wel te kunnen werken in de horeca, maar hier bewust niet voor te kiezen (CGVS, p. 8). Ten slotte gaf u zelf aan dat de winkel één van de weinige plaatsen was waar u terecht kon zonder diploma (CGVS, p. 8). Uw opleidingsniveau zou daarom een alternatieve verklaring kunnen bieden voor uw uitdagingen op dat vlak.

Anderzijds beweert u een vrees te koesteren ten aanzien van de Georgische maatschappij omdat die zich in het verleden agressief gedroeg tegen u naar aanleiding van uw 'andere' uiterlijk (CGVS, p. 11). Toen u blauw haar had werd u uitgescholden en beledigd voor 'pederast' en daarnaast maakt u melding van indirecte bedreigingen zoals wat mensen met hun kinderen zouden doen als ze eruit zagen zoals u. Deze verbale lasten maakte u dagelijks mee, maar – afgezien van het incident op uw werk waarbij u eens werd opgewacht aan de uitgang door een boze klant - werd u nooit het slachtoffer van homofob geweld door de samenleving (CGVS, p. 7 & 12).

Tot slot hekelt u een gebrek aan steun vanwege uw familie, maar dient er ook op gewezen te worden dat u daartegenover wel de vrijheid had om uit de religie te stappen, zelfstandig te gaan wonen, werken, alsook vrije tijd door te brengen met uw (ex-)partner en vrienden (CGVS, p. 11 & 12).

Natuurlijk betreurt het CGVS ten zeerste dat u op een bepaald moment geen andere uitweg zag dan het ondernemen van een zelfmoordpoging en u hierna niet de verhoopte steun van uw familie ontving, maar niet onbelangrijk is dat u alsnog op hulp kon rekenen, weliswaar vanuit een andere hoek. U werd opgevangen door uw vriend D., hij hielp u door de moeilijke periode en u zegt zich ondertussen beter te voelen (CGVS, p. 4 & 13 – 15). Indien u in de toekomst nog gelijkaardige donkere gedachten zou ervaren, raadt het CGVS u aan hiervoor de hulp in te schakelen van professionele psychologische begeleiding. U geeft verder aan dat u bang was in Georgië, maar ook dat u zich zodanig goed en veilig voelde bij D. dat u het land niet had verlaten als hij daar nog zou zijn. Hiermee relateert u uw eigen vrees naar een niveau waaruit geen nood aan internationale bescherming af te leiden valt (CGVS, p. 15). Hoezeer het CGVS respect wil opbrengen voor uw situatie, vormen bovenstaande redenen geenszins aanleiding om in aanmerking te komen voor een vorm van internationale bescherming.

Aangezien de aangehaalde daden van vervolging onvoldoende zwaarwichtig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geen andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-generaal in het licht van de specifieke omstandigheden dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele oriëntatie in Georgië persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen die zodanig omvangrijk of ernstig zijn dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève

vormen. Aangezien u geen andere feiten aanhaalt dan deze die u uiteenzette met het oog op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en deze zelfde feiten onvoldoende zwaarwichtig worden geacht, dient te worden geconcludeerd dat er geen “zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen” dat u wegens diezelfde feiten een reëel risico op “doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing” in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de wet van 15 december 1980 zou lopen.

Tot slot zegt u zich niet helemaal veilig te voelen, maar heeft u desondanks amper bescherming opgezocht in Georgië (CGVS, p. 13).

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Niettemin er in Georgië op vlak van bescherming in geval van LGBTI+-personen wel degelijk tekortkomingen zijn, blijkt uit de eerder aangehaalde informatie dat ook LGBTI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Vanwege het risico op ongevoeligheid, een mogelijk gebrek aan privacy en angst voor secundaire victimisatie en gedwongen outing hebben leden van de LGBTI+-gemeenschap vaak echter weinig vertrouwen in de ordediensten. Het feit dat de organisatoren van het homofob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTI+-personen eerder een beroep doen op ngo's zoals WISG, Equality Movement en Temida om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo's, waaronder Equality Movement, leden van de LGBTI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de Public Defender te stappen. De betrokkenheid van de Public Defender zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt. Gelet op bovenstaande informatie volstaat uw loutere verwijzing naar de algemene situatie op vlak van bescherming van de LGBTI+-gemeenschap niet om te concluderen dat uw autoriteiten in geval van problemen onwillig dan wel onmachtig zouden zijn u hulp en/of bescherming te bieden.

Toen u aanvankelijk uit de Jehova-gemeenschap stapte op uw 19 jaar, beweerde u niet op te hoogte zijn van enige LGBTQ-organisaties noch mensen met een gelijkaardige SO waarbij u zich kon informeren over enige vormen van bescherming, maar op uw 20 was u er zich wel van bewust en heeft u de stap evenmin gezet. U verklaart bang te zijn geweest en in de overtuiging dat ze u niet konden helpen, maar dit is geen bevredigende uitleg die rechtvaardigt waarom u het niet eens probeerde, indien u effectief meende gevaar te lopen in Georgië. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij eerst op een uitputtende manier, minstens probeerde, gebruik te maken van de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. U bent echter nooit naar een organisatie gestapt en heeft geen afdoende verklaring waarom u naliel dit te doen, afgezien van ‘verhalen die u hoorde’ (CGVS, p. 13).

Wat betreft naar de politie stappen, heeft u één poging ondernomen vanuit persoonlijke doeleinden, na de aanval op uw werk. U beweert dat dit niet serieus werd onthaald vanwege uw SO. Eerst en vooral valt de echtheid van uw verklaringen moeilijk af te leiden aangezien u hiervan geen documenten neerlegt, maar

bovenal zijn er redenen om te twijfelen aan de conclusies die u trekt. Zo werd u ondervraagd en werden uw verklaringen genoteerd op de computer. U vermoedt dat het onderzoek niet werd opgestart, maar ging hier niet naar vragen en trekt later in het gesprek zelf de analogie met nalatig gedrag van de politie inzake klachten winkeldiefstallen op uw voormalig werk – waarbij het argument van uw SO niet opgaat. Uw gedrag is niet verenigbaar met dat van iemand wiens leven onder dreiging zou staan (CGVS, p. 13 & 14). Verder geeft u aan geen negatieve ervaring te hebben gehad met de politie, die werd opgeroepen na uw zelfmoordpoging, toen ze ondervonden dat u homo was (CGVS, p. 14 & 15) terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde op datzelfde moment na uw zelfmoordpoging niet te durven aangeven dat u homo was (DVZ, Vragenlijst 3.5). Alleszins zocht u geen enkele andere vorm van bescherming op ondanks u informatie hierover voorhanden had (CGVS, p. 15). Op deze manier toont u geenszins aan dat de Georgische autoriteiten niet in staat en/of niet bereid waren om u bescherming aan te bieden.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Ter staving van uw dossier diende u verschillende foto's in waarop u zelf te zien bent, soms alleen, soms met partner of vrienden. Andere foto's zouden de verwondingen tonen die u opliep na de aanval door de klant, maar ook door uw eigen toedoen. Deze foto's hebben op zich enkel betrekking op zaken die in bovenstaande beslissing niet in twijfel worden getrokken. Voor de volledigheid dient nog te worden opgemerkt dat uit de foto's van uw verwondingen niet zonder meer kan worden afgeleid hoe of in welke omstandigheden u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Verder diende u nog een kopie in van uw paspoort en identiteitskaart uit Georgië, die enkel uw identiteit aantonen, maar ook deze wordt niet in twijfel getrokken. Tot slot stuurde u achteraf nog twee documenten via e-mail door die de algemene situatie van seksuele minderheden in Georgië beschrijven, een rapport van de Public Defender in Georgië over gelijkheid en de strijd tegen discriminatie en twee artikels over de uitspraken van eerste minister Garibashvili. Al deze stukken bevatten informatie waar het CGVS niet blind voor is (zoals blijkt uit de COI, zie supra), maar ze spreken slechts over een algemene situatie die niet zomaar in verband kan worden gebracht met uw persoonlijke situatie. Daarom hebben ze binnen uw dossier geen bewijswaarde ten aanzien van uw persoonlijke vrees of risico op vervolging en kunnen ze de appreciatie van het CGVS niet ombuigen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "beginnsel van twijfel dat ten goede moet komen aan de persoon die om internationale bescherming verzoekt" en van de beginselen van "goede trouw, voorzichtigheid en zorgvuldige voorbereiding van administratieve besluiten". Tevens werpt hij een kennelijke beoordelingsfout op, gelegen in de "gedeeltelijke en onjuiste lezing van de rapporten en artikelen van het CGVS in verzoekers administratief dossier" en het "niet in aanmerking nemen van de subjectieve elementen van verzoekers vrees voor vervolging".

Verzoeker haalt aan dat de verwerende partij de door haar gehanteerde COI Focus "Georgië Algemene situatie" van 16 januari 2023 op een totaal partijdige en bevooroordeelde manier leest en citeert hiertoe passages uit deze COI Focus, die volgens verzoeker worden bevestigd door de COI Focus "Georgië

Algemene situatie" van 11 december 2023. Vervolgens citeert verzoeker passages uit het OPFRA-rapport "*Géorgie: Pratiques illégales de la police*" van 18 augustus 2022 en uit een artikel zoals verschenen in het tijdschrift *Têtu* op 10 juli 2023 (stukken 3-4 bij het verzoekschrift).

Verzoeker stelt dat uit het voorgaande in de eerste plaats blijkt dat de verwerende partij, in haar poging om de bestreden beslissing te rechtvaardigen, haar twee COI Focussen "*Georgië Algemene situatie*" van januari en december 2023 gedeeltelijk, partijdig en beknopt heeft geïnterpreteerd. Voor hem is het duidelijk dat LGBTQI+-personen in hun dagelijks leven systematisch worden blootgesteld aan discriminatie op het gebied van werk, onderwijs en gezondheidszorg op basis van hun seksuele geaardheid, aan haat zaaiende taal en aan verbale en/of fysieke aanvallen en dat zij één van de meest kwetsbare groepen in Georgië vormen. De LGBTQI+-gemeenschap in haar geheel in Georgië is het slachtoffer van discriminatie en/of vervolging op grote schaal.

In de tweede plaats, aldus verzoeker, heeft de verwerende partij ten onrechte geoordeeld dat hij niet had aangetoond dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin had. Enerzijds haalt verzoeker aan dat hij vóór zijn vlucht uit Georgië blootgesteld was aan discriminatie en verbaal en fysiek geweld, elementen die in de bestreden beslissing niet zijn weerlegd. Volgens hem heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met de principes uit het UNHCR "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*". Zo is er geen enkele rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie, nl. die van een jongeman van 23 jaar, vervreemd van zijn familie als gevolg van zijn weigering om lid te blijven van het geloof van Jehova's Getuigen, zonder enige mogelijke bescherming van zijn familie en met slechts een beperkte school- en/of academische opleiding. Verzoeker stelt aldus over weinig middelen te beschikken om het hoofd te bieden aan een eventuele discriminatie en/of vervolging die hij in Georgië op grond van zijn seksuele geaardheid zou ondergaan.

Wat betreft zijn vermogen om in Georgië werk te vinden, herhaalt verzoeker vooreerst dat uit de COI Focus "*Georgië Algemene situatie*" van 16 januari 2023 blijkt dat LGBTQI+-personen in het algemeen en systematisch slachtoffer zijn van discriminatie en/of vervolging in de Georgische samenleving. Bovendien, aldus verzoeker, is er op geen enkele wijze rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie, zoals hiervoor reeds geschetst en waardoor hij slechts een beperkte toegang tot de arbeidsmarkt zal hebben indien hij naar Georgië terugkeert. Voor verzoeker is het daarenboven schokkend te lezen dat hij, die werkte als "*verkoopsagent*" in een supermarkt in Tbilisi, een keuze had "*aangeboden*" gekregen van zijn werkgever, na de verbale en fysieke mishandeling waaraan hij was blootgesteld, alsook dat hij "*zijn fysieke verschijning had kunnen aanpassen aan een meer neutrale en serene stijl, geschikt voor de arbeidsmarkt.*" Immers was de enige uiterlijke uiting van zijn seksuele geaardheid toen dat hij zijn haar blauw geverfd had. Voorafgaand aan de mishandeling had zijn werkgever geen enkele opmerking over zijn fysieke verschijning kenbaar gemaakt. Pas na de fysieke en verbale mishandeling heeft zijn werkgever gevraagd zijn fysieke verschijning aan te passen. Er kan volgens verzoeker dan ook geen sprake zijn van een keuze, maar veeleer van een vorm van discriminatie op grond van zijn seksuele geaardheid. Tot slot hekelt verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij in de restaurantsector/horeca had kunnen werken (maar ervoor koos dit niet te doen), wat op zich discriminatie uitmaakt en waarmee net het bestaan van homofobie en discriminatie en/of vervolging van LGBTQI+-personen in de Georgische samenleving wordt bevestigd.

Betreffende de angst voor de Georgische samenleving herhaalt verzoeker vooreerst dat de verwerende partij de COI Focus "*Georgië Algemene situatie*" van 16 januari 2023 op een totaal partijdige en bevooroordeelde manier leest en voorts herneemt hij wat hij hierover reeds heeft ontwikkeld in haar verzoekschrift.

Wat de mogelijkheid van nationale bescherming betreft, haalt verzoeker aan dat uit de COI Focus "*Georgië Algemene situatie*" van 16 januari 2023, alsook uit het OPFRA-rapport "*Géorgie: Pratiques illégales de la police*" van 18 augustus 2022 duidelijk blijkt dat hij geen reële mogelijkheid zou hebben om effectieve bescherming te genieten indien hij zich tot de Georgische autoriteiten zou wenden. Het enkele feit dat er in Georgië ngo's zijn die "*de mensenrechtensituatie op de voet volgen en waartoe burgers zich ook kunnen wenden voor hulp*", doet volgens verzoeker hier niets aan af.

Tot slot sluit verzoeker zijn betoog af met enkele theoretische beschouwingen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- OPFRA, “*Géorgie: Pratiques illégales de la police*” van 18 augustus 2022 (stuk 3);
- artikel Têtu, “*L’extrême droite interrompt violemment un festival des Fiertés LGBT+ en Géorgie*”, 10 juli 2023 (stuk 4).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 25 maart 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus, “*Georgië algemene situatie*” van 11 december 2023 en er de weblink van vermeldt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste

instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker verduidelijkt nergens wat hij bedoelt met de beginselen van *“goede trouw en voorzichtigheid”*, die hij in het verzoekschrift enkel omschrijft al beginselen van behoorlijk bestuur. Hij duidt overigens ook niet aan op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn.

In zoverre verzoeker zich in het voorliggende verzoekschrift beroept op de schending van een aantal paragrafen uit het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”*, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze proceduregids van het UNHCR, hoewel deze een aantal waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig beroepen op de schending van de in deze proceduregids opgenomen paragrafen.

2.3.5. In de mate dat verzoeker in de ontwikkeling van zijn middel de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen

die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Georgië, omwille van zijn homoseksuele geaardheid economisch gediscrimineerd te worden en geen werk te zullen vinden waardoor hij op straat zal belanden en zich onveilig zal voelen. Hij koestert een vrees ten aanzien van de Georgische maatschappij en hekelt een gebrek aan steun vanwege zijn familie, die Jehova's Getuigen zijn, religie waar hij zelf in 2019, op negentienjarige leeftijd, is uitgestapt.

2.3.8.2. De Raad stelt na grondige lezing van het dossier vast dat verzoeker geen voldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er vooreerst op dat de homoseksuele geaardheid van verzoeker *in casu* op zich niet in twijfel wordt getrokken.

Uit de meest recente beschikbare landeninformatie, te weten de COI Focus "*Georgië. Algemene situatie*" van 11 december 2023 waarnaar de weblink in de aanvullende nota van de verwerende partij zoals neergelegd op 25 maart 2024 is opgenomen, blijkt dat de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië nog steeds complex is, dat deze gemeenschap er nog steeds één van de kwetsbaarste groepen uitmaakt en dat er in de Georgische maatschappij, waarin homo- en transfobie diepgeworteld is – niettemin de houding sinds 2016 is verbeterd –, sprake is van discriminatie, intimidaties, pesterijen, alsook homofob geweld tegen leden van de LGBTQI+-gemeenschap, dit zowel in familiale sfeer als in het openbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt dat homo- en transfobie een probleem is in Georgië. Vooral in de regio's zijn deze gevoelens diepgeworteld, terwijl mensen in Tbilisi meer *open-minded* zijn. Leden van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië kunnen in hun dagelijkse leven nog steeds op verschillende vlakken geconfronteerd worden met discriminatie, onder meer op vlak van onderwijs, tewerkstelling en gezondheidszorg. Ook in de gezinscontext is er vaak sprake van homofobie en ook de (religieuze) autoriteiten maken zich hier schuldig aan. Daarnaast lopen leden van de LGBTQI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de *Pride Week* in de maand juli, waarvan de *Gay Pride* in 2023 nog werd afgelast na de laakbare bestorming door extreemrechtse groeperingen. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven nog steeds een uitdaging.

Niettegenstaande de LGBTQI+-gemeenschap aldus één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, en verzoeker aldus zeker gevolgd kan worden waar hij in het verzoekschrift de kwetsbaarheid van deze groep benadrukt, is er actueel geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTQI+-personen. Het loutere feit een LGBTQI+-persoon te zijn in Georgië, is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meermaals opwerpt dat de verwerende partij de landeninformatie op een totaal partijdige, beknopte, partiële en bevooroordeelde manier leest. Er wordt immers in de bestreden beslissing, noch door de Raad ontkend dat er sprake is van homofobie (zowel van de (religieuze) autoriteiten als de bevolking), discriminatie en geweld en dat er nog terdege tekortkomingen zijn, doch hieruit valt nog niet af te leiden dat er sprake is van een systemische vervolging van de LGBTQI+-gemeenschap, ofschoon één van de kwetsbaarste groepen, in Georgië. De Raad benadrukt in dit verband verder dat de COI

Focus “Georgië. Algemene situatie” van 16 januari 2023 na uitvoerig onderzoek door Cedoca is opgesteld en dat inmiddels een *update* van deze COI Focus voorligt, nl. de COI Focus van 11 december 2023, waarmee in het kader van de vereiste volledige en *ex nunc* beoordeling terdege rekening kan en wordt gehouden. De opdracht van Cedoca bestaat erin om op objectieve en onpartijdige wijze alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te reiken om de commissaris-generaal toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid, uit te spreken over de verzoeken om internationale bescherming. De landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing is verwezen en die inmiddels werd geactualiseerd, werd opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Cedoca voerde uitvoerig onderzoek naar verschillende voor Georgië relevante thema's, waaronder de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië. Uit de inleiding van zowel de in de bestreden beslissing aangehaalde als de meest recente COI Focus blijkt dat Cedoca zich voor het opstellen ervan beroept op rapporten van talrijke gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties, zowel internationaal als lokaal, alsook berichtgeving van internationale en lokale persagentschappen. Bovendien werd deze informatie verder aangevuld met informatie verkregen tijdens een *fact finding mission* in Georgië, dewelke plaatsvond van 24 tot en met 28 oktober 2022. Tijdens deze missie sprak Cedoca met verschillende actoren die actief zijn op het gebied van mensenrechten in Georgië en/of die de mensenrechtensituatie in Georgië monitoren; met vertegenwoordigers van twee organisaties die zich inzetten voor LGBTQI+-rechten, van een organisatie die zich bezighoudt met vrouwenrechten en van het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* in het ministerie van Binnenlandse Zaken, dat instaat voor monitoring; en met enkele oprichters van de grootste burgerbeweging in het land, de *Shame Movement*. De bronnen die verzoeker tijdens de administratieve en beroepsprocedure zelf aanreikt en de hieruit in het verzoekschrift geciteerde passages bevatten geen concrete aanwijzingen dat er actueel in Georgië sprake is van een veralgemeende vervolging van LGBTQI+-personen en hiermee maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn seksuele geaardheid en zijn aanwezigheid in Georgië een risico loopt om te worden geviséerd of vervolgd. De informatie waarnaar verzoeker verwijst loopt immers gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie, vervat in de voormelde COI Focus van 11 december 2023, die zicht geeft op de situatie tot en met 13 november 2023. Ook hierin wordt immers ingegaan op tekortkomingen, toename van haatdragende boodschappen ten aanzien van de LGBTQI+-gemeenschap, het voorvallen van verbaal en fysiek geweld (met in het bijzonder een toename wanneer het thema actueel is zoals bv. rond de *Pride week*), wijdverspreide maatschappelijke discriminatie en mogelijke moeilijkheden bij het bekomen van bescherming door de autoriteiten. Door louter een aantal bronnen aan te halen en hieruit te citeren toont verzoeker niet aan dat de voormelde analyse niet (langer) correct zou zijn.

Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij verzoeker ertoe gehouden is zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Verzoeker maakt doorheen zijn relaas echter niet aannemelijk dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor (actuele) vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade. De door hem aangehaalde daden van vervolging worden onvoldoende zwaarwichtig gehad, zoals hierna wordt toegelicht.

De Raad benadrukt te dezen nog dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakt doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en hij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Georgië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Aangaande de door verzoeker aangehaalde incidenten van fysieke en verbale belaging door onbekenden in zijn land van herkomst, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn oordeel dat op basis hiervan geen nood aan internationale bescherming kan worden aangetoond. Verzoeker verklaarde herhaaldelijk homofobe commentaren te horen te hebben gekregen, zowel op straat als in de supermarkt waar hij werkte, en maakte melding van één incident met fysiek geweld met een klant die hem opwachtte. Wat de negatieve commentaren, beledigingen en verbale vernederingen betreft - verzoeker gaf aan dat hij omwille van zijn uiterlijk vaak commentaar kreeg op straat en op zijn werkplek en uitgescholden werd voor ‘pederast’ - benadrukt de Raad dat deze uitermate laakbaar zijn en geenszins de goedkeuring kunnen wegdragen, maar dat zij onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging, dan wel ernstige schade te kunnen worden gekwalificeerd en betreurenswaardig genoeg blijkens de beschikbare landeninformatie ingebed lijken te zijn in de Georgische maatschappij waarin homofobie nog steeds diepgeworteld is. In de COI Focus van 11

december 2023 wordt overigens onderkend dat leden van de LGBTQI+-gemeenschap vaak te maken krijgen met verbale intimidatie in het dagelijks leven, vooral in het openbaar vervoer, maar dat het meestal niet uitmondt in fysiek geweld (p. 64). Op bovengenoemde incidenten na, waarvan er slechts één gepaard ging met fysiek geweld, kende verzoeker geen noemenswaardige problemen in Georgië en uit niets blijkt dat de onbekenden de intentie zouden hebben hem op systematische wijze te vervolgen.

Waar verzoeker verwijst naar discriminatie op de arbeidsmarkt, merkt de Raad op dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij in zijn land van herkomst zijn middelbare school niet heeft afgemaakt, dat hij negen maanden in een supermarkt heeft gewerkt en aangaf te kunnen werken in de horeca maar hier bewust niet voor koos (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Dat hij omwille van zijn uiterlijke verschijning - blauwe haarkleur en oorbel - moeilijk een job kon vinden (*ibid.*, p. 11), dient sterk genuanceerd te worden daar hij erin slaagde als verkoopconsultant aan de slag te gaan in een supermarkt en aldus wel degelijk over een job beschikte. Hij werkte negen maanden in deze supermarkt te Tbilisi alvorens hij na verbale aanvallen van klachten en één fysiek incident met een klacht besloot te stoppen. Dat zijn toenmalige manager hem voor de keuze plaatste om ofwel zijn uiterlijk aan te passen naar een meer neutrale, serene stijl aangepast aan de werkcontext ofwel te stoppen met het werk (*ibid.*, p. 7-8), lijkt niet buitenproportioneel binnen een werkcontext met een publiek karakter, zoals in de bestreden beslissing wordt aangestipt en getuigt op zich onvoldoende van een discriminerende bejegening. Ter terechtzitting verscheen verzoeker overigens met een onopvallende haarkleur zodat het voor hem niet onoverkomelijk was om zijn haarkleur aan te passen. Dat verzoeker uiteindelijk koos om te stoppen met zijn job, is zijn eigen keuze geweest en uit zijn verklaringen kan verder niet worden afgeleid dat hij grote inspanningen leverde tot het bekomen van enig andere job. Zo spreekt hij slechts over een paar sollicitaties bij plaatsen waar mensen met een gelijkaardige seksuele geaardheid werken en over de vloer komen maar waar hij geweigerd werd omwille van gebrek aan ervaring (*ibid.*, p. 8).

De Raad stipt hierbij nog aan dat iemands uiterlijk niet hetzelfde is als diens seksuele geaardheid en verder slaagt verzoeker er niet in om een duidelijk, ondubbelzinnig verband aan te tonen tussen zijn vermeende moeilijkheden op de arbeidsmarkt en zijn geaardheid. Los daarvan moet worden vastgesteld dat discriminatie op de arbeidsmarkt omwille van seksuele geaardheid betreurenswaardig is, maar op zich onvoldoende om van vervolging dan wel ernstige schade te kunnen spreken. Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat hij op structurele wijze niet aan werk kon geraken in zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele geaardheid, dan wel uiterlijk.

Door te benadrukken dat verzoeker aan de slag zou kunnen in de horeca in Georgië, maakt de verwerende partij zich geenszins schuldig aan discriminatie. Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, volgt uit de COI Focus van 11 december 2023 (p. 62) ten andere dat een deel van de LGBTQI+-gemeenschap geen problemen ondervindt om werk te vinden, bv. in de horeca, en dat verzoeker zelf aangaf in de horeca aan te slag te kunnen maar daar niet voor te willen kiezen. Een ander deel ervaart wel problemen omwille van hun genderexpressie, uiterlijk of kledingstijl, maar het zijn voornamelijk transvrouwen die te maken krijgen met de grootste obstakels op de arbeidsmarkt. Te dezen kan ook het opleidingsniveau van verzoeker een rol hebben gespeeld, dan wel in de toekomst spelen bij de zoektocht naar werk. Hij gaf hierbij overigens ook zelf aan dat de winkel één van de weinige plaatsen was waar hij terecht kon zonder diploma (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8).

Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit Georgië er een betrekkelijk normaal leven kon leiden en zijn geaardheid in Georgië in zekere mate openlijk beleefde. Verzoeker kon er werk vinden, kon afspreken met vrienden en leidde er - niettegenstaande de bewering meestal binnen te blijven - toch een normaal sociaal leven, met inbegrip van een relatie met een homoseksuele man gedurende vier jaar voorafgaand aan zijn vertrek, met wie hij ook samenwoonde, dit alles kennelijk zonder noemenswaardige, zwaarwichtige moeilijkheden te kennen (*ibid.*, p. 6-8, 10, 12-13).

Op basis van verzoekers verklaringen kan dan ook worden aangenomen dat hij in staat was en moet zijn om een leven te leiden in Georgië, meer bepaald in de hoofdstad Tbilisi, omringd door een mogelijks beperkt netwerk van vrienden die op de hoogte zijn van zijn seksuele oriëntatie en dat hij een langdurige liefdesrelatie had met een man, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Georgië dus ook in staat was om zijn sociaal, relationeel en seksueel leven te ontwikkelen. Uit het geheel van het voorgaande kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoeker zijn seksuele oriëntatie dermate verborgen diende te houden in die mate dat het hem volledig verhindert om zijn geaardheid vrij te beleven.

Bijgevolg kan uit verzoekers verklaringen, in tegenstelling tot wat hij lijkt voor te houden door te verklaren dat hij meestal binnen bleef (*ibid.*, p. 12-13), niet blijken dat hij in een (gedwongen) maatschappelijk isolement leefde in Georgië en/of genoodzaakt was zijn geaardheid te allen koste en tijde verborgen te houden.

Het valt zeker niet te ontkennen dat het voor verzoeker moeilijk moet zijn om geen contact meer te hebben met zijn familie nadat hij in 2019, op negentienjarige leeftijd, omwille van zijn seksuele geaardheid besloot om

uit de Jehova's Getuigen, waartoe zijn familie behoort, te treden. Verzoeker had echter wel de vrijheid om uit deze religie te stappen, zelfstandig met zijn toenmalige partner te gaan wonen, te werken alsook vrije tijd door te brengen met zijn voormalige partner en vrienden. Verzoeker geeft ook aan nog dagelijks met dichte vriendinnen in Tbilisi in contact te staan (*ibid.*, p.10).

Wat de donkere periode in verzoekers leven betreft, wordt in de bestreden beslissing dan weer op goede gronden als volgt overwogen: *"Natuurlijk betreurt het CGVS ten zeerste dat u op een bepaald moment geen andere uitweg zag dan het ondernemen van een zelfmoordpoging en u hierna niet de verhoopte steun van uw familie ontving, maar niet onbelangrijk is dat u alsnog op hulp kon rekenen, weliswaar vanuit een andere hoek. U werd opgevangen door uw vriend D., hij hielp u door de moeilijke periode en u zegt zich ondertussen beter te voelen (CGVS, p. 4 & 13 – 15). Indien u in de toekomst nog gelijkaardige donkere gedachten zou ervaren, raadt het CGVS u aan hiervoor de hulp in te schakelen van professionele psychologische begeleiding. U geeft verder aan dat u bang was in Georgië, maar ook dat u zich zodanig goed en veilig voelde bij D. dat u het land niet had verlaten als hij daar nog zou zijn. Hiermee relateert u uw eigen vrees naar een niveau waaruit geen nood aan internationale bescherming af te leiden valt (CGVS, p. 15). Hoezeer het CGVS respect wil opbrengen voor uw situatie, vormen bovenstaande redenen geenszins aanleiding om in aanmerking te komen voor een vorm van internationale bescherming."*

Op basis van hetgeen voorafgaat, en in navolging van de commissaris-generaal, besluit de Raad dat de door verzoeker aangehaalde daden van vervolging onvoldoende zwaarwichtig worden geacht en niet aantonen dat hij wegens zijn seksuele oriëntatie in Georgië persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen die zodanig omvangrijk of ernstig zijn dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève vormen. Aangezien verzoeker geen andere feiten aanhaalt dan deze die hij uiteenzette met het oog op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en deze zelfde feiten onvoldoende zwaarwichtig worden geacht, dient te worden geconcludeerd dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij wegens diezelfde feiten een reëel risico op *"doodstraf of executie"* of *"foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing"* in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet zou lopen.

2.3.8.3. Daargelaten voormelde vaststellingen, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de COI Focus *"Georgië Algemene situatie"* van 11 december 2023 blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische

autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 16 januari 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Niettegenstaande uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Georgië op het vlak van bescherming van LGBTQI+-personen wel degelijk en nog steeds tekortkomingen zijn, blijkt uit de voormelde COI Focus dat ook LGBTQI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Vanwege het risico op ongevoeligheid van de politie, angst voor de reactie van de politie, een mogelijk gebrek aan privacy tijdens ondervragingen en angst voor secundaire victimisatie en gedwongen *outing* hebben leden van de LGBTQI+-gemeenschap vaak echter weinig vertrouwen in de ordediensten en zouden zij nalaten klacht in te dienen bij de politie. Gedwongen *outing* zou voornamelijk voorkomen in de regio's. Het feit dat de organisatoren van het homofob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTQI+-personen eerder een beroep doen op ngo's zoals *WISG*, *Equality Movement* en *Temida* om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo's, waaronder *Equality Movement*, leden van de LGBTQI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de *Public Defender* te stappen. De betrokkenheid van de *Public Defender* zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt.

De algemene informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië op de korrel te nemen, zijn de voormelde COI Focussen zelf en ligt voor het overige hiermee in lijn. Hij toont hiermee bijgevolg niet aan dat de hiervoor beschreven situatie niet correct of niet actueel zou zijn. Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om (hem) bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook aan verzoeker zelf toekomt om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij slaagt hierin evenwel niet. Verzoeker toont niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

In de bestreden beslissing worden volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen gedaan over het nalaten van verzoeker om hulp en/of bescherming van de in Georgië aanwezige autoriteiten en instanties te verkrijgen:

“Toen u aanvankelijk uit de Jehova-gemeenschap stapte op uw 19 jaar, beweerde u niet op te hoogte zijn van enige LGBTQ-organisaties noch mensen met een gelijkaardige SO waarbij u zich kon informeren over enige vormen van bescherming, maar op uw 20 was u er zich wel van bewust en heeft u de stap evenmin gezet. U verklaart bang te zijn geweest en in de overtuiging dat ze u niet konden helpen, maar dit is geen bevredigende uitleg die rechtvaardigt waarom u het niet eens probeerde, indien u effectief meende gevaar te lopen in Georgië. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij eerst op een uitputtende manier, minstens probeerde, gebruik te maken van de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. U bent echter nooit naar een organisatie gestapt en heeft geen afdoende verklaring waarom u naliet dit te doen, afgezien van ‘verhalen die u hoorde’ (CGVS, p. 13).

Wat betreft naar de politie stappen, heeft u één poging ondernomen vanuit persoonlijke doeleinden, na de aanval op uw werk. U beweert dat dit niet serieus werd onthaald vanwege uw SO. Eerst en vooral valt de echtheid van uw verklaringen moeilijk af te leiden aangezien u hiervan geen documenten neerlegt, maar

bovenal zijn er redenen om te twijfelen aan de conclusies die u trekt. Zo werd u ondervraagd en werden uw verklaringen genoteerd op de computer. U vermoedt dat het onderzoek niet werd opgestart, maar ging hier niet naar vragen en trekt later in het gesprek zelf de analogie met nalatig gedrag van de politie inzake klachten winkeldiefstallen op uw voormalig werk – waarbij het argument van uw SO niet opgaat. Uw gedrag is niet verenigbaar met dat van iemand wiens leven onder dreiging zou staan (CGVS, p. 13 & 14). Verder geeft u aan geen negatieve ervaring te hebben gehad met de politie, die werd opgeroepen na uw zelfmoordpoging, toen ze ondervonden dat u homo was (CGVS, p. 14 & 15) terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde op datzelfde moment na uw zelfmoordpoging niet te durven aangeven dat u homo was (DVZ, Vragenlijst 3.5). Alleszins zocht u geen enkele andere vorm van bescherming op ondanks u informatie hierover voorhanden had (CGVS, p. 15). Op deze manier toont u geenszins aan dat de Georgische autoriteiten niet in staat en/of niet bereid waren om u bescherming aan te bieden.”

Door in het verzoekschrift louter de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen te spreken, het opwerpen van blote beweringen en het verwijzen naar algemene informatie, kan verzoeker zijn nalaten om op enigerlei wijze nationale bescherming te verkrijgen niet vergoelijken.

Gelet op het voorgaande overtuigt verzoeker niet dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben en hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

2.3.8.4. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.5. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8.6. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Georgië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door zijn ex-schoonfamilie.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.8.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de

toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. In hoofde van de verwerende partij kan door de Raad geen kennelijke beoordelingsfout worden ontwaard.

2.3.14. Waar verzoeker in subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS